

Krystyna Bieńkowska

Obniże, gm. Drohiczyn, woj.
białostockie, St. 1, AZP: 57-81/1

Informator Archeologiczny : badania 23, 69

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

następujące warstwy: 1. współczesny humus leśny; 2. warstwa żółtej gliny; 3. warstwa ilasto-gliniasta (o miąższości do 25 cm); 4. zalegająca bezpośrednio na „calcu” warstwa ilasto-gliniasta o dużej zawartości rozdrobionych węgli drzewnych (miąższość do 20 cm).

Warunki glebowe umożliwiły określenie zasięgu pierwotnego nasypu kurhanu o kształcie owalnym (wymiały: 2,88 x 2,36 m) oraz rozległego, nerkowatego zagłębienia (o głębokości do 30 cm) znajdującego się od południowej i zachodniej strony nasypu. Możliwe było także stwierdzenie, iż miejsce wybrane pod budowę kopca, zostało oczyszczone z warstwy humusu oraz, prawdopodobnie, części stropowej poziomu wymywania.

W warstwie nr 4 oraz w niewielkim stopniu w warstwie nr 3 zalegały liczne fragmenty ceramiki (prawdopodobnie z jednego naczynia) o cechach, które pozwalają na wstępne jej datowanie na II fazę wczesnego średniowiecza. Na powierzchni, w humusie leśnym, natrafiono na kilka fragmentów ceramiki późnośredniowiecznej i nowożytniej.

Pod i w nasypie, a także nigdzie w jego najbliższym otoczeniu, nie natrafiono na pozostałości szczątków kostnych.

Badania będą kontynuowane.

Mihuki, gm. Elk woj. suwalskie St. 4 patrz paleolit i mezolit

Nowa Słupia — Łazy woj. kieleckie St. 8 patrz okres rzymski

Obniż, gm. Drohiczyń,
woj. białostockie,
St. 1, AZP: 57-81/1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Krystyna Biedkowska. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko wczesnośredniowieczne z grobami w obudowach kamiennych.

Cmentarzysko położone jest na stoku wysoczyzny opadającej ku rzece Silna, w odległości ok. 300 m na południe od jej ciekłu, w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowań Stanisława Siekierko.

Zachodnia część cmentarzyska porośnięta jest licznymi krzewami. We wschodniej części, odsoniętej, widoczne były obstawy grobowe. Badania miały na celu rozpoznanie stanowiska w miejscu planowanych wykopów pod przyszły budynek gospodarczy.

Założono również wykop w miejscu, gdzie obstawy grobowe były dobrze zachowane. W obu wykopach nie stwierdzono jakiegokolwiek materiału zabytkowego oraz śladów wcześniejszych wkopów.

Trzeci wykop założono na wschodnim skraju cmentarzyska. Znalezione tam kilka fragmentów ceramiki wczesnośredniowiecznej, zdobionej żłobkami dookólnymi.

Dokumentacja i materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania nie będą kontynuowane.

Obra, gm. Wolsztyn,
woj. zielonogórskie,
St. 73, AZP: 59-19/82

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Jarosław Lewczuk (autor sprawozdania) przy współudziale mgr mgr Joanny Aksamit i Małgorzaty Lewczuk. Finansował KZA w Zielonej Górze. Drugi, ostatni sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna (VII/VIII-VIII/X w.).

Kontynuowano badania z 1987 r. mające na celu dokumentację osady niszczonej przemysłową eksploatacją piasku. Przebadano około 400 m², na skraju południowym, zachodnim i północnym stanowiska. Część centralna i wschodnia zostały zniszczone już wcześniej wskutek poboru kruszywa.

Zlokalizowano 23 obiekty — mieszkalne i produkcyjne, związane z produkcją metalurgiczną, produkcją dziegciu, wędzarnie. Wśród zabytków ruchomych najliczniejszą grupę stanowiły fragmenty ceramiki (ponad 5000 sztuk). Wydzielono 45 zabytków specjalnych, jak np. przęśliki, paciorki, rozcieracze kamienne, osetki, gładziki kościane, tłoczki, nożyki, krępułce, haczyki, krzesiwka.

Jako materiał luźny stwierdzono mezolityczne i neolityczne wióry, odłupki i rdzenie krzemienne, fragmenty ceramiki kultury lużyckiej datowane na trzeci okres epoki brązu.

W kilku miejscach, na stopie zachowanej warstwy kulturowej wiążącej się z osadą z VIII wieku, stwierdzono występowanie bardzo słabych śladów osadnictwa rozproszonego z XI i XII/XIII wieku oraz późnego średniowiecza.

Materiał zabytkowy i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze.

Oleso — Walce, woj. częstochowskie St. 16 patrz okres halszacki

Opatowice, gm. Radziejów woj. wrocławskie St. 36 patrz neolit